

Pred nama je dug put

Julián Carrón

Repubblica

1. svibnja 2012.

Dragi direktore, čitajući štampu ovih dana bio sam obuzet neizrecivim bolom pred saznanjem što smo učinili s milošću koju smo primili. Ako se pokret Comunione e Liberazione neprestano poistovjećuje s pohlepom za vlašću, za novcima, sa stilom života koji nema ničega zajedničkog s onim što smo sreli, sigurno smo na neki način dali povoda za to.

To je činjenica, premda pokret CL ne odobrava nikakvu zlouporabu položaja i nikad nije bio porijeklo nekog „sustava“ vlasti. Ne možemo se zadovoljiti s opaskama (premda zakonitima) o šokantnom načinu na koji su se te informacije širile, nažalost sveopće prihvaćenim kršenjem postupaka i garancija koje Ustav predviđa.

Susret s don Giussanijem za nas je značio mogućnost otkrivanja kršćanstva kao privlačne i poželjne stvarnosti. Zato je veliko poniženje ustanoviti da ponekad nije bila dovoljna privlačnost početka kako bi nas oslobodila od napasti isključivo ljudskog uspjeha. Naša preuzetnost navela nas je da vjerujemo kako je dovoljna ona početna privlačnost, a da pritom nije potrebno potruditi se kako bi doista slijedili; sve je to dovelo do posljedica koje nas zaprepašćuju.

Činjenica da je don Giussani do smrti svjedočio što može biti život zahvaćen od Krista pokazuje da njegovom kršćanskom prijedlogu ne nedostaje ništa. Mnogi koji su ga upoznali potvrđuju ono što smo mi, njegovi sinovi i kćeri mogli uživati u bližem ili daljem dodiru s njime: njegova osoba je zračila Kristom. To uvjerenje nas je navelo da tražimo otvaranje procesa za beatifikaciju, sigurni u dobro koje je don Giussani bio i jest za Crkvu, kako bi odgovorili na izazove koji danas stoje pred kršćanstvom. Pitajmo oprost ako smo svojom površnošću i nedovoljnim nasljedovanjem naškodili spomenu na don Giussanija. Na sucima je da odluče jesu li neke pogreške također krivična djela. S druge strane svatko može prosuditi jesmo li, unatoč mnogih pogrešaka, uspjeli dati i doprinos sveopćem dobru.

Kad jedan član trpi, cijelo tijelo trpi s njime, naučio nas je sveti Pavao. Mi, članovi tog tijela koje je Comunione e Liberazione, trpimo s onima koji su na prvim stranicama medija, misleći pritom na vlastitu slabost: nismo im dovoljno snažno svjedočili svoju vjeru; to nas čini svjesnijima da je i nama potrebno Kristovo milosrđe.

Međutim, s istom iskrenošću s kojom priznajemo svoje pogreške, moramo priznati da iz dubine svoga bića ne možemo istrgnuti susret koji smo doživjeli i koji nas je obilježio zauvijek. Sve naše zlo, sve zlo naših prijatelja, ne može izbrisati ljubav prema Kristu koju je susret s karizmom don Giussanija potaknuo u nama. Živa želja za životom koju nam je don Giussani prenio tako je velika da je nikakva ograničenost ne može izbrisati, te nam dopušta gledati vlastito zlo a da mu pritom ne pokušavamo dokazati zakonitost ili ga pravdati.

Događaj susreta s Kristom obilježio nas je tako snažno da nam omogućava stalno ponovno započeti, nakon bilo koje pogreške, ponizniji i svjesniji svoje slabosti. Kao Izraelski narod možemo biti lišeni svega, otići čak i u progonstvo, ali Krist koji nas je privukao ostaje zauvijek. Nije poražen našim porazima. Poput Izraelaca moramo naučiti da smo nesposobni spasiti se sami, moramo otpočeka naučiti ono što smo vjerovali da već znamo, ali nitko nam ne može oduzeti sigurnost da je milosrđe Božje vječno. Koliko puta nas je don Giussanija ganuo dok smo ga slušali govoriti o Petrovom „da“, nakon što ga je ovaj zanijekao.

Zato jedini ključ za shvaćanje tih događaja jest da su oni snažan poticaj za pročišćavanje, za obraćenje Onome tko nas je očarao i privukao. To je On, njegova prisutnost, njegovo neumorno kucanje na vrata našeg zaborava, naše rastresenosti, koji budi u nama samo još veću želju da mu pripadamo. Nadajmo se da će nam Gospodin dati milost da s jednostavnošću srca odgovorimo na taj poziv. Bit će to najbolji način svjedočenja da je milost dana don Giussaniju mnogo više nego što smi mi, njegova djeca, u stanju pokazati.

Samo tako ćemo u svijetu moći biti drukčija prisutnost, kao što mnogi među nama, vođeni željom da se vjera ne svede na privatnu sferu, svjedoče u svojim radnim sredinama, na univerzitetu, u društvenom životu i politici, ili sa svojim prijateljima. Oni koji nas sreću to dobro znaju: toliko su dirnuti da žele sudjelovati u onome što je nama dano. To je razlog zbog kojeg stalno moramo biti svjesni da „prisutnost“ nije sinonim vlasti ili hegemonije nego svjedočanstva, drugim riječima drukčije ljudskosti koja se rađa iz „moći“ koju jedino Krist ima, to jest da odgovori na neutažive potrebe ljudskog srca. Morat ćemo priznati da je ono što mijenja povijest isto ono što mijenja srce čovjeka, kao što svatko od nas zna iz vlastitog iskustva. Tu novost ćemo moći živjeti i svjedočiti jedino ako počnemo nasljedovati don Giussanija, provjeravajući vjeru u iskustvu, jer on je bio duboko uvjeren da jedino vjera koja je prisutna u sadašnjem iskustvu i u njemu se pokazuje korisna za život, može odoljeti svijetu u kojem sve, baš sve govori suprotno.